

ning af at udvide Retten for de kommunale Myndigheder til at fritage for Bøder. Hvad det første Punkt angaar, at forhøje Bøden for dem, som forsømme, som der staar, „ud over 4 Dage“, erkendte jo den ærede Ordfører, da han havde Ordet første Gang, at dette var noget uklart affattet, og jeg skal derfor ikke fordybe mig nærmere deri, idet jeg antager, at det muligvis vil blive omformet til 3die Behandling. For øvrigt skal jeg indrømme, at et andet æret Medlem af Udvalget har gjort mig begribeligt, at Forslaget virkelig kan forstaas saaledes, som Udvalget har ment, det skulde forstaas. Men jeg er endnu lige stærkt i Tvivl om, at det af Folk i Almindelighed vil blive forstaaet saaledes. Hver enkelt Skolekommission kan jo ikke blive taget saaledes under Behandling og faa en saa omstændelig Forklaring, som jeg har faaet. For det kan virkelig, som jeg sagde, forstaas saaledes, at Skærpselsen bestaar i, at naar et Barn forsømmer ud over 4 Dage, skal der betales Bøde efter næste Trin. Det er egentlig det, man faar ud af det, kort og godt. Men dette skal jeg nu ikke fordybe mig mere i. Ved den anden Side af Sagen, at man giver Sogneraadene, eller hvem man nu vil tildele Myndigheden, en noget større Ret, synes jeg ikke, man gaar vidt nok. Jeg vilde for det første have, at de kommunale Raad virkelig skulde have Ret til at fritage helt for at betale Mulkten, naar der ikke blev forsømt mere end een Dag i hver Maaned. At der forsømmes spredtvis, blot en enkelt Dag i hver Maaned, kan ikke gribe saa forstyrrende ind i Barnets Undervisning i det hele, at man behøver at give dem en Bøde for hver eneste Gang, de forsømme. Dernæst tror jeg ogsaa, at man kunde faa det lidt klarere frem, hvad der menes med særlige Forhold, saa at der kunde blive lidt friere Spillerum med Hensyn til, hvad der skal forstaas ved Forsømmelser af lovlig Grund. Nu have vi ikke andre lovlige Grunde, end at et Barn kan være sygt, haardt Vejr og ufremkommelig Vej. Men haardt Vejr og ufremkommelig Vej ere meget vage Begreber. For Fodgængere er Vejen næsten aldrig ufremkommelig, saa naar man vilde være rigtig streng, kunde man slet ikke fritage af den Grund. Jeg synes, man ogsaa kunde nævne andre Eksempler paa særlige Grunde. Naar f. Eks. en Familie skal til Begravelse eller Bryllup et Sted, skulde de have Lov til at tage et af deres Børn med til saadant et Gilde eller saadan en Begravelse f. Eks. af deres Bedstemoder,

uden at man skulde behøve at idømme dem en Bøde af 12 Øre eller 25 Øre. Og der kan være mange andre særlige Grunde, som jeg mener, man godt kunde give et Vink om. Jeg tror altsaa, der her vilde være en Lejlighed til at lette Sogneraadene for noget af alt det Arbejde, som man bliver ved Aar efter Aar at lægge over paa dem. Jeg tror, man uden mindste Skade kunde tage Mulktidømmelsen fra Sogneraadene og lægge den over til Skolekommissionen. Jeg kan for øvrigt ikke forstaa, at man ikke kan betro den Smule at idømme Mulkter efter ganske bestemte, fastslaaede Regler til Skolekommissionerne, men at baade Skolekommissionen og Sogneraadet skulle samles for at afgøre, om der for hver forsømt Skoledag skal idømmes en Muilt af 25 eller 12 eller 50 Øre, naar det udtrykkelig staar i Loven, hvor meget der skal betales. Sogneraadene have nu faaet nok at gøre ved Skattelovene og mange andre Ting.

Der er dernæst en Bestemmelse i Loven af 1871, som jeg tror, man skulde lægge noget mere Vægt paa, og som den foregaaende Regering har udstedt et Cirkulære om. Dette Cirkulære gik nemlig ud paa, at Skolekommissionerne havde ifølge Loven af 1871 § 1 e. Lov til at meddele Fritagelse for Skolegang til visse Tider og ogsaa for enkelte Dage, og denne Ret kunde Skolekommissionen overlade til Degnen, hvis han var villig til at modtage den. Jeg tror, man godt kunde overlade til Læreren, der vistnok er den, der faar bedst Rede paa, naar der virkelig er særlige Forhold til Stede, at afgøre, om disse Forhold ere til Stede, for i saa Fald at notere Forsømmelsen som sket af lovlig Grund. At Skolekommissionen overlader denne Ret til Læreren, tror jeg ikke vilde volde Skade, og at det tværtimod vilde være en Fordel, om denne Bestemmelse blev benyttet lidt mere i det praktiske Liv. Saa vidt jeg ved, er den aldrig nogen Sinde benyttet i Skolen, siden vi have faaet den ny Lov. I gamle Dage — jeg kunde næsten sige de gode gamle Dage — kunde der godt komme et Barn og spørge: Maa jeg ikke være fri for Skole i Eftermiddag? Jo, det kan du godt, sagde jeg. Det indvendte ingen noget imod. Men siden vi have faaet de ny Bestemmelser, vogter jeg mig vel for det, enhver vil jo gerne hytte sig selv. Denne Ret kunde man i Almindelighed godt overlade Læreren. Mindretallet under Nr. 4 har dernæst stillet en Række Ændringsforslag angaaende de hygiejniske Forhold i Skolen.